

**Augustina
(1864-1894)**

Având numele Olivia Pietrantonio la naștere, muncește încă de copilă, cărând saci cu pietre și nisip, și mai târziu culegând măslinile. Alege să-și dăruiască viața lui Cristos. La vârsta de 22 de ani pleacă la Roma la Surorile Carității fondate de Ioana Antida Thouret. Ia numele Augustina. Se ocupă mai întâi de copiii spitalului Sf. Duh, apoi de tuberculoși, boală pe care o ia și ea, dar de care se vindecă. Își îndeplinește misiunea printre bolnavi cu mare devotament și curaj, într-un climat care nu era favorabil religiei. Moare ucisă de unul dintre bolnavii pe care îi îngrijea. A fost beatificată de Papa Paul al VI-lea în 1972 și canonizată în 1999 de Papa Ioan Paul al II-lea.

© 2018 don Giovanni Berti, gioba.it



Calendarul săptămânii
11-18 noiembrie 2018

- 11 D **DUMINICA A 32-A D.P.A.; Ss. Martin din Tours, ep.; Marina, fc. m.; Fer. Alice, fc. m.**
- 12 L Ss. Iosafat, ep. m. **;
Cristian, m.
- 13 M Sf. Augustina (Livia), clg.
- 14 M Ss. Ștefan Teodor, ep. m.;
Serapion, clg. m.
- 15 J Ss. Albert cel Mare, ep. înv. *;
Leopold III
- 16 V Ss. Margareta a Scoției, regină *;
Gertruda, fc. *
- 17 S Ss. Elisabeta a Ungariei, clg. **;
Florin, pr.
- 18 D **DUMINICA A 33-A D.P.A.; Sfințirea Bazilicilor „Sf. Petru” și „Sf. Paul”**

Gândul săptămânii

„A-L alege pe Dumnezeu și a alege ceea ce vine de la Dumnezeu e unica problemă a vieții.” (Fericitul Vladimir Ghika)



11 noiembrie 2018 • DUMINICA A 32-A D.P.A. • Ss. Martin din Tours, ep.; Marina, fc. m.; Fer. Alice, fc. m.

LECTURA I

Femeia a mers și a făcut din făina sa o turtă mică și i-a adus-o lui Ilie.

Citire din cartea întâi a Regilor 17,10-16

În zilele acelea, Ilie profetul s-a ridicat și a mers la Sarepta. Când a ajuns la poarta cetății, iată, acolo era o femeie văduvă care strângea lemne! El a strigat către ea și i-a zis: „Adu-mi, te rog, puțină apă într-un vas, ca să beau!” Ea a plecat ca să-i aducă, iar el a strigat către ea: „Adu-mi, te rog, și o bucată de pâine!” Ea a răspuns: „Viu este Domnul Dumnezeuul tău că nu am nimic copt, ci doar un pumn de făină într-un vas și puțin ulei într-un urcior. Iată, strâng două vreascuri, ca să merg să pregătesc pentru mine și pentru fiul meu: vom mânca și apoi vom muri”. Ilie i-a zis: „Nu te teme, mergi și fă după cuvântul tău! Dar fă pentru mine o turtă mică mai întâi și adu-mi-o; apoi vei face pentru tine și pentru fiul tău! Căci așa vorbește Domnul Dumnezeuul lui Israel: «Vasul cu făină nu se va termina și urciorul cu untdelemn nu se va îm-

puțina până în ziua când Domnul va da ploaie peste fața pământului»”. Ea a mers și a făcut după cuvântul lui Ilie. Și au mâncat el, ea și casa ei mult timp. Vasul cu făină nu s-a terminat și urciorul cu untdelemn nu s-a împuținat, după Cuvântul Domnului pe care l-a spus prin Ilie.

Cuvântul Domnului

PSALMUL RESPONSORIAL

Ps 145(146),7.8-9a.9bc-10 (R.: 1)

R.: Laudă, suflete al meu, pe Domnul Dumnezeuul tău!

sau:

Aleluia.

Domnul face judecată celor asupriți, el dă pâine celor flămânzi. Domnul îi eliberează pe cei închiși. **R.**

Domnul deschide ochii celor orbi, Domnul îi ridică pe cei împovărați, Domnul îi iubește pe cei drepti, Domnul are grijă de cei străini. **R.**

Sprrijină pe văduvă și pe orfan, dar nimicește calea celor nelegiuți. Domnul Dumnezeuul tău, Sionule,

domnește în veci, din generație în generație. **R.**

LECTURA A II-A

Cristos s-a oferit o dată, ca să ia asupra sa păcatele celor mulți.

Citire din Scrisoarea către Evrei 9,24-28

Fraților, Cristos nu a intrat într-un sanctuar făcut de mână de om, prefigurare a celui adevărat, ci chiar în cer, ca să se arate acum înaintea feței lui Dumnezeu în favoarea noastră, și nu ca să se aducă pe sine de mai multe ori, așa cum marele preot intră în sanctuar în fiecare an cu sângele altcuiva, căci ar fi trebuit să sufere de mai multe ori de la întemeierea lumii. Dar acum, la împlinirea timpurilor, el s-a arătat o singură dată, ca să distrugă păcatul prin jertfa lui. Și după cum oamenilor le este dat să moară o singură dată, iar după aceasta este judecata, tot la fel și Cristos, după ce s-a oferit o dată ca să ia asupra sa păcatele celor mulți, se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru a-i mântui pe cei care îl așteaptă.

Cuvântul Domnului

ACLAMAȚIE LA EVANGHELIE

Mt 5,3

(Aleluia) Fericiți cei săraci în duh, pentru că a lor este împărăția cerurilor! (Aleluia)

EVANGHELIA

Văduva aceasta săracă a pus mai mult decât toți cei care pun în caseta pentru ofrande.

Citire din Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos după sfântul Marcu 12,38-44

În acel timp, Isus, în învățătura lui, mai spunea mulțimilor: „Feriți-vă de cărturari, cărora le place să umble în haine lungi și să fie salutați prin piețe, să ocupe primele locuri în sinagogi și locurile dintâi la ospete! Ei devorează avutul văduvelor și se prefac că se roagă îndelung. Ei vor primi o condamnare mai aspră”. Stând în fața vistieriei, privea cum puneau mulțimea banii în caseta



pentru ofrande. Mulți bogați puneau mult. A venit și o văduvă săracă și a pus două monede mici, câțiva bani. Atunci i-a chemat pe discipolii săi și le-a zis: „Adevăr vă spun că văduva aceasta săracă a pus mai mult decât toți cei care pun în caseta pentru ofrande, pentru că toți au pus din surplusul lor, ea însă a pus din sărăcia ei totul, tot ce mai avea la viața ei”.

Cuvântul Domnului

*Duminică, 11 noiembrie 2018
- colectă în toate comunitățile
Arhidiecezei pentru construirea
bisericii din Medgidia.*

Episodul propus spre meditare în această a XXXII-a duminică de peste an provine din secțiunea a cincea, și ultima, a evangheliei sfântului Marcu, secțiune ce se deschide cu episodul intrării lui Isus în Ierusalim (Mc 11,1s) și care este dominată de controversele Mântuitorului cu autoritățile cele mai importante ale capitalei. Reproșul pe care Isus li-l aduce este acela de a fi creat o disociere între învățăturile pe care le dau altora (mai ales oamenilor de rând) și comportamentul lor religios în viața de fiecare zi. Ei, făcând abstracție de ceea ce impun „celor mici”, pun în practică o religiozitate lipsită de conținut care se traduce în gesturi formale: purtarea unor haine extravagante, instituirea unor onoruri pe care oamenii de rând trebuie să le aducă, împlinirea unor practici religioase doar de ochii lumii. Cu alte cuvinte, învățătura lor nu le folosește la altceva decât la atragerea „respectului” celor pe care îi călăuzesc. Or, profetul Isaia a denunțat deja de mult această ipocrizie religioasă și a rostit condamnarea venită din partea lui Dumnezeu (Is 1,10-20). Adevărata relație cu Dumnezeu, adevărata credință se exprimă printr-un angajament concret vizavi de aproapele, printr-o atenție specială față de cei mici, față de cei care nu se pot apăra singuri, reprezentați în pericopa noastră de văduve. A-l recunoaște pe Dumnezeu drept Tată înseamnă implicit recunoașterea semenilor drept frați și surori. Prin gesturile și cuvintele sale Isus nu face decât să reamintească învățătura profeților cu privire la adevăratul cult ce trebuie adus lui

Dumnezeu, mai cu seamă pe cea a lui Ieremia (7,1-11) care îndrăznește să ia atitudine împotriva modului în care Templul era folosit: ... o peșteră de tâlhari? (Ier 7,11).

Partea a doua a acestei pericope (v. 41-44) ne aduce în atenție trăirea religioasă a unei persoane ce face parte din categoria cea mai de jos a societății, este vorba de o văduvă. Isus, așezat nu departe de locul în care se colecta impozitul pentru Templu, surprinde o scenă de-a dreptul emoționantă: în timp ce mulți trecători depun sume importante în casetă, o văduvă (una dintre cele cărora cărturarii și fariseii le toacă avutul) nu pune decât două monede mici. Aparent același gest atât la ceilalți trecători cât și la văduvă. Doar Isus, însă, știe să citească adâncul inimii (calitatea religiozității) lor și să scoată în evidență paradoxul ce zace acolo. Într-adevăr, o sumă mare de bani depusă în casetă ar trebui să reliefeze credința mare a celui care o depune, în timp ce suma mică a văduvei ar traduce, la prima vedere, o credință mică. În realitate lucrurile se prezintă exact invers și anume, toți au pus din ceea ce aveau de prisos, pe când ea, cu toată sărăcia ei, a dat tot ce avea: strictul necesar pentru viață.

Ce lecție de religiozitate!? În relația cu Dumnezeu nu e suficient să oferi mult sau foarte mult din viață. Văduva a oferit totul, toată viața. În fond, unica atitudine creștină este cea a unei disponibilități radicale: Isus ne cere totul, întreaga viață a fiecăruia dintre noi.

Pr. dr. Tarciziu Șerban